

Sy-li spěwai,
Pilnje džěłai,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosk
nadny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar niěrnj
Čerstwosć da.



Njeh ty spěwai
Swěrnje džěłai
Wšědne dny;
Džěł pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njehjes mana
Njeh ćl khřzana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wotkřě te.

• Sserbske njedželske lopjeno. •

W Budyščinje, 4. meje 1924.

Čižić a nakład Šmolerjez knihičiškjećernje a knihańnje šap. družst. s wobm. ruk. w Budyščinje.
Wuhadza lóždu robotu a płaczi na měřaz 10 stotych pjenježtow.

Miserikordias Domini.

Psalm 127.

Kotry rum we twójim domje maš ty ja najwažnišči? Hródz polnu stotu abo bróžeń, do kotrejež Bože žně khotwaš abo kuchinu, w kotrejež pilna hořosa ho stara, so ho wšchitzy we domje nabyča, abo sparnu komoru, w kotrejež najdlěšči czaš kwojeho žiwjenja pschěbnywaš, abo tať njenowanu dobru jstwu, w kotrejež twója najlěpscha nadoba steji a do kotrejež jenož pschi wožebitych škladnoicžach lubnych hošeci witaš? Ja praju: najwažnišča štwa w lóždym domje je ta, w kotrejež džěczi wotrostu, hrajkaju, wuknu, džěłaju. Je žyle jednawa jstwa, ničžo drohotneho w njej njewidžiš; i wjetšcha njelnježi w njej žadny porjad, ale tu leži stólz a tam klanka a tam klozki a druhe wězy i hrajkanju, husto husto jara wobšchadžene, wołoko; w njej klyšchich husto wulku haru, wołanje, spěwanje, juškanje a płaj kanje a tale, tuta jstwa je kwojatntza, hať to najkwojeczišče we žylim domje; pschetož tu wuknje ho pať dobre pať šte kymjo do mlodych wutrobom, kotrež w běhu lět škhadža a pať dobre pať šte plody pschinješe, tu ho roškudži, hač budža džěczi junu jako dorosćeni sprawni, pobožni, čješćehodni abo bjesbóžni, škženi, kniczomni ludžo; hač šmějetej starschej nad nimi wjekele, šbože a čješć abo šrudobu, njesbože a hanibu; psches nju lětaju Boži jandželjo a wjekele abo šrudža ho na tyn, šchtož tu widža a klyšcha. Šawěšće, žadny rum njeje w žanym domje, kotryž ma tajku wažnosć kaž jstwa ša džěczi. Šehodla ma ho runje tu najwjetšcha kwoěrnosć, próza a lubosć wopokasacz. — Dženža přěduje ho we wšchitkich Božich domach našeho wótzného kraja wo wocžehnjenju džěczi. To je šhutny, nušny, wažny nadawoť

runje w našim czašu, w kotrymž tykazy starschich njewjedža abo njewopomnja, šchto na kwojich džěcžoch maja a tajke wulke, kwojate šanowojenjapolne pschiklyšchnosće maja nad nimi do-
pjelnicž. Šo ho tu jara wjele škomdži, to widžimy se šrudobu na našej mlodžinje a Bohužel husto hižo na džěcžoch. Wšchudžom klyšchimy wótre škoržby, so mlodžina a džěczi njechadža wjazy pošluchacz, so šebi wot nišoho ničžo prajicž njedadža, so šu lohšomnyšlene, šanjerodžene, škžene. A tute škoržby nješbu Bohu buž škoržene, bjes pschicžimy. Ma čžim leži, so šu mlodžina a džěczi husto tajke? Je to plód wójny, w kotrejež šu džěczi krotu ruku nana parowale, abo plód šchule, w kotrejež ho po druhich šakadach wuczi hač něhdy? Ně, ta je i wjetšcha šrudny plód wopacžneho wocžehnjenja w džěcžazej jstwi. Wjele starschich je žyle šubly, šchtož je Bóh něhdy psches rt psalmištj prajit, šchtož nam dženska i nowa pschawoha:

Džěczi šu dar teho Šnješa! — Tuž

1. wažće je šebi jať Boži dar!

2. wocžěńće je tať, so móžće je junu Bohu njewobšchto-
džene wrocžicž.

W našich žywtwijnškich knihach čžitajšch i šeta 1697: „15. julija je Šilža W. i města Š. pschikhadžujo džowocžicžku porožita, kotruž je tuta bjesbóžna hnydom do juchoweje jamy čžibnyła. Šena džowka pať je ju klyšchata, a ju hišćeže žiwu wukhowata. Ja šym rucže pschikhwatawšchi tuto psches Božu wulku dobročžiwosć džiwnje šdžeržane džěcžo wukšchicžit a jemu njeno Šilža dať. Bóh budž ša tuto šdžerženje a spožčemu hnadu wyžoko šhwaleny! Šamjeń.“ Šchto nješlyšchi i tutych kłowow tešdomnišcheho duchowného kwojatj hnyto na njecžlowjestej šlójczi

tuteje maczerje, kotraž je šo taš žalobnje pšchrehřěšča pšchecziwo Božemu šlowu: „Džeczi šu dar teho Šnješa“, a hnuty džal ša Božu hnadu wobarnowanje wobohého džěšča!

A dženska! Wty šmy živi w czařu, w kotrymž pytaju wšchitko, šchtož hacž dotal pšcheczeše, powróczič. Šaš je jich wjele, kotřiž přěja, šo šu džeczi teho Šnješa, haj, kotřiž šo šmėja, hdyž jim ničto to praji. Wjele mandželšich njerodža wjazh wo džeczi, došelž maja je ša czežu, abo chzedža jenož jene abo dvě džěšči mječ. Je šamo mózne hibanje w našchim ludu, kotrež šebi šakon žada, po kotrymž šmędža šo džeczi w maczerńym žiwocze škonzowacž. Šo je hórje hacž pola póhanow! W Šefinku, šlowńym mječje Chinesiškeje jěšdža drje kóžde ranje wošy pšches hařh, do kotrychž šo cžěla runje narodžentych holzow šberaju. Ale plód w maczerńym žiwocze je šamo póhnanaj šlowatny. Š, šabludžentych ludo, póhraj, š cžeho šy wupadnyš a cžin pošutu! Šy njěšch šebi šam šwój rowi. Šudy, kotrež šu šhude na džěcžoch, mrěja. Šajke žiwjenje je hršny hrěch, je hrube mordarštwo, kotrež Šoh najšurawjšcho šlowa. Šchetož džeczi šu dar teho Šnješa, šu Bože žohnowanje. Šsmě šebi cžłowješ šwažicž, Boži dar wopošajacž, Bože žohnowanje šaniczič? Šchtož to cžini, tón rošněwa šwjateho Šoha a cžehnje Boži šud na šo!

Wopomnicze: džeczi šu dar teho Šnješa, dar Božeje lubošče! Šajke šbožne radočža napjelni wutrobu nana a maczerje, hdyž je šo jimaš po hodžinach staroščow a bološčow lube džěcžatko narodžiko. Šaš wobšbožowni a wobohaczi šajke šhude, šłabe džěcžo jeju! A šajke wješele, hdyž pšchiběra, hdyž šapocžnje šo šmėjšotacž, šedžecž, štanycž, běhacž, hdyž na šlinje nana abo maczerje šedži a jeju wobjima, wošłcha a šwoju lubošč pošaje. Šóždy dženi widžitaj w nim něšchto noweho, šchtož jeju šwjěšeli. A šchto móže wopošacž, šchto štaršchifka wutroba šacžutwa, hdyž džěcžo přeni šrócz do šchule dže, hdyž w pšchi mlodošče pšched konfirmaziškim woltarjom šteji. Šawěrnno, džeczi šu dar, najšrašnišchi dar teho Šnješa, najšlepšche šublo, najšwetšche bohastwo štaršchich! Šhudaš štej mandželšaj pšchi wšchěm bohastwoje, kotraž žane džeczi nimataj. Šonaj dyrbitaj najšrejšche šbože, najšłódšiche wješele parowacž. A taš někotry nan a taš někotra macž štaj šrudnaj, kaž něhdy Šana w templu šdychowaloj: ach, šo žane džěcžo nimamoj. Šchto by taš někotry bohacž, taš někotry šral ša to daš, hdy by šo jemu džěcžo narodžiko, šo mohł šwoju šwójbu šdžeržecž, šo njebychu jeho šubla do žulnych rušow pšchěšče. Ale džeczi šu dar teho Šnješa; ničto njemóže je šebi wunuczič. Šbožowny je tón dom, kotryž Šoh š džěcžimi žohnuje!

Š wjele džěcžimi. „Derje temu, kiž šwoju šobel tych šamych pošnu ma, cži njebudža š hanibje, hdyž šo woni wurěcžuja še šwojimi njepšcheczelemi pod wrotami“, praji šwj. pšalmišta. Šěš, hižom jene džěcžo pšchihotuje wjele džěka a prózy a štaroščow, a wjele džeczi cžim wjazh. A runje w našchich dnjach prařcha šo wjele štaršchich še štyšnej wutrobu. Šchto budžemy jěšcž? Š cžim móžemy šwoje džeczi wobšecacž? Š, wěrcze jeno, tón Šoh, kiž ptaczi šejtvi, šastara hišchče wjele bóle cžłowješke džeczi. Njejšče runje wš štaršchi wjele džeczi Božu pomož šrašnje šhonili. Šařchi wóžoj šu něhdy praji: „Wjele džeczi, wjele wóčženachow, wjele wuššychenja, wjele žohnowanja. Šadyn nan njeje pšches to wošhudnyš, šo je wjele džeczi mječ, ale taš někotry je hižom šwoje šamoženje pšches jenicžke džěcžo šhubil, kotrež njeje nawušnyš lutowacž, došelž šebi myššich, šo to jašo jenicžke džěcžo njetrjeba. Šola Šidow dawachu wjele džeczi štaršchimaj móž a cžěšcž pšched ludžimi, pola nař tu wěštu nadžiju, šo njebudžetaj ženje wopušchčenaj. Šdyž šo šestaritaj, hdyž jedyn pšcheczel po druhim wumrje, wonaj mataj šwoje džeczi, kotrež, je-li šu prawe džeczi, šo próžuja, š najmjenjšchemu

něšchto wot lubošče wotplaczič, kotrež šu wot štaršchaju šhonili. A hdyž wumrjetaj, jeju row wóštanje džěcžom šwjate mječno, kotrež šwěru hladaju. Šaj, šawěrcze, džeczi šu dar, šrašny dar teho Šnješa, dar Božeje wuškeje lubošče! Wopomnicze to prawe, lubi štaršchi a

2. wocžehncze je taš, šo móžecze je jónu Božu njewošchłodžene wróczič. Šo temu šłuchaj pšchederšchěm trojate. Štarajcze šo wo nje a ša nje! Šo je drje něšchto, šchtož šo žple šamo wot šo šrošumi. Šchto dha dyrbi šo ša džeczi a wo nje štaracž, šchto dyrbi je lubowacž, hdyž niž štaršchi! A kóžde džěcžo prošy š němym ertom: šubty nana, luba maczer, štarajtaj šo ša mnje, lubujtaj mnje! Ša šym wšchad w mojej šłabošči na waju pošajane. Ale je šajšich štaršchich, kotraž tutu wutrobu proštwu šwojeho džěšča njepšchitaj abo njepšsumitaj. Šlej, tu je nan, kiž po šwojim džěle hacž pošdže do nožy w šorcžnje šedži a še šwojimi šowaršchemi šo rošřecžuje a šharty hraje, ale jenož porědko abo ženje njepšchindže wón š temu, šo še šwojimi džěcžimi šo rošřecžuje a š nimi hraja; a tam je šamo macž, kotraž drje šwoje džeczi rano wobšecze a jim jěšcž dawta, ale kotraž šwoje džeczi woprawdže nješnaj, kotraž njewě, šchto je cžidžeci abo šwjěšeli, šchto maja na wutrobje. Ššuhodžina jo wjele šěpje wě! Njeje to šrudnje? Šo nimale kóždej wšy wotroštu šajke wobohé džeczi, kotrež widžawšchi šym šo prařchaj: Šdy bychu šóřny wumrjele, njebudža potom šwědomnje štaršchaju wobšřeczič: našche džěcžo njemějšche šo pola naju derje, mój šmój šo pšchemašo wo njo šwaraj. Njebudže to ša njeju žahadlo, kotrež dyrbi kaž helški wohen w jeju wutrobach palicž. Šaž kóžde šwjelžo, kóžda rōžicžka, kóžda šrawicžka Bože šłonzo, taš šotrjeba kóžde džěcžo šłonzo štaršchifkeje lubošče. Šubi štaršchi, próžucze šo, šo šudže cžaj džěcžatštwu ša wušche džeczi rjane cžopke, pošdne nalěcžo! Štarajcze šo ša nje a wo nje!

A hladajcze je. Ša cžšne šerjehicze šwojich džeczi šo wšchaj najwjazh štaršchi štarataj. Ale džěcžo nima jenož cžělo, ale tež njepšmertnu duřchu, kotrež njelicžomne šwachoty hroža. Šdyž je něhdy we wšy šraščna šhorošč, dha hladaja štaršchi šwoje džeczi, šo njebychu šo natšfale. Ale pšched najšraščnijšchij šhorošču duřche, pšched hrěchom a šawjedženjom je nješhladaja. Šelko džeczi je šo wječšor po šdacžu žple šrowe a wješele domojwróczič a do jich wutroby je šapka jěda padnyša, kotraž něko pošalu žyšu duřchu šajědojčzi. A to je šo štašo, došelž nještaj štaršchij došcž na to šedžbowaloj, š šim džěcžo wobšhadžuje. Ale pšched wšchěm hladajtaj šwoje džeczi domach š tym, šo šo šamych wšcheho hladaju, šchtož je njerjane w šlowach a škutkach. Šušchi džěšča štej wótrej, wonej šlyšchitej, šchtož wš řecžicze a šo nješabudža a š wušchich šlowow wušhadžaja jich škutki. Šchto šudže š džěšča, šotremuž macž praji: „Džij a prař, šo macž njeje domach? Šěcze, w žiwjenju widži a šlyšchi kóžde džěcžo wjele njepraweho a hrošneho, pšched tym njemóžemy šo wobarnowacž, ale běda štaršchimaj, wot šotrejuž jo šlyšchaj, běda, hdyž dyrbjaj džeczi widžecž, kaš štaršchi Bože šwjate kašnje pšchěšupja, šo mješ šobu šwadža, šwjatny dženi wotšwjecža abo šradnu. Šajžh štaršchi šo dwójžy pšchrehřěšča a rošřhja šle šymjo do mjchkeje role džěščowaje duřche, kotrež wěšče ššhadža Šoh šwaruj wař pšched tym. Šladajcze šwoje džěcžo.

Ale wšchitko, tež najšrašnišche šastaranje a šladanje wóštanje pošarmo, hdyž Šoh njepomha. „Šeli šo Šnješ šhěžu nještwari, dha džěšaju pošarmo, šotřiž ju šwarja. Šeli šo tón Šnješ mječ njewobarnuje, dha wachuje wajchtař pošarmo. Šošarmo je, šo wš rano šawacze a pošom dołho šwadže a jěšče šwój šłěb še štaroščemi“. Ša Božim žohnowanju leži wšchitko. Šo pšaczi woššec pšchi wocžehnjentju džěczi. Šehodla

wuproszycze hebi, lubi starchi, jo sa wasche dzeczi. Polożcze jo kóžde ranje a kóždy wjecztor Bohu na wutrobu se sdychowanjom: Staraj ho sa moje dzeczi! A modlcze ho i nimi. Esu hwojate mjenšchiny, hdyž macz hwoje dzeczo do kóža pschinyje a jemu ruzh stynje a i nim spěwa: O najwyschchi měchmilo, kiž by i woporej dal ho, daj, jo poddam tež ho tebi a ho wotrijeftu sam hebi." Na tajkej se hwojim dzěsczom ho modlazej maczeri wje- hēja ho Boži jandželjo, haj, Bóh sam. Jónu budže Bóh hebi wot wasz wasche dzeczi wróczo žadacz. Štaž móžcze wobstacz, hdyž nješcze ho sa nje a i nimi modlili!

Džeczi hu dar teho Anješa, dar Božeje hnady a lubošcze. Wjeheľmty ho nad nim i zlej wutrobu. Džeczi paľ hu tež dar, sa kotryž dyrbinny jónu samowjenje dacz. Tuž prózujmy ho se wšchitkimi hwojimi mozami, jo móžemty je jónu njetowobšchodžene wróczič. Jenož taľ wuľhrowamy hwoju a jich dušchu psched ska- ženjom. Samjeń. M. w Š.

Domoj!

„Sa tež niž, Jurjo! — A to mje dopomni na to, cžohožbla wošebje dženska pschindžem. Jutšje popoľdnju 1/3 hodž. čžemty ho wšchitzy belkach pschi žyrkwí setlacz a hišcže hodžintu hromadže hycž. Esu tu dženk a jutšje wšchitzy hišcže domach. Potom wulečziš ty a i tobu drušy;“

„Haj, to hym hnydom kóbu! To čžemty rjanu hodžintu hišcže ras hromadže hycž. Myšlu hebi pschezo hišcže, kaľ běchu to rjane hodžinki, kotrež na sarje hromadu hwojeczachmy, hebi „W Božom mjenje!“ prajo.“

„Nó, hdyž to staj?“ Šanla stejescze w durjach.

„Ach, Šanla! Šhodžimoy kusl woľoko, dokelž sa dokhe ředženje to tola kusl šyma!“

„Boj tež řem! Čžemty wšchitzy tšjo tu, — kaľ taľ hušto — do dala hladacz a hebi řhwalicz rjanu ródnny kraj a domišnu!“

IV.

„Do dala!“ to mi pschězědže psches hłowu, jako cžah sasta- nišcže, domjazej wjeľzy najbližiche, wopušcže. „Do dala! do města! do zuľhy!“

Wóľomil hišcže a řěcha starschiskeho domu ho cži řhubi i woczow! Tam stej wěscze maczerka psched řhžju a řylšy ho jej po lizomaj kuleju! Bratr a řotra běřhtaj kóbu na dwór- nišcžu. „Haj, tamle hišcže řiwataj! — „W Božim mjenje!“ W Božim mjenje! maczerka! bratje! Šanša! domišna!“

Nětkole jenož mje řtrowi hišcže tamle wěža žyrkwiczki! Šřwa mi! Wóľomil hišcže — a tež ju wjazh njetwidžu. Psches dol jědže cžah. Čžemto je to we wosju — abo řda ho mi to jenož taľ? Wbo je mi něřhto do wóčřlow pschischlo? — Wli ho řda, jo řu — to řylšy! —

Tamle pschi druhim wóknje stej nan. Šlada i wóknom won, jako by řakle ř přěnjemu ra'ej tu jěľ. Šm, wěm, cžehodla to taľ psches wóno hlada. Nočze widžecž moje řylšy! —

Šřžo je řuřodne řastanišcžo nimo, tu řhdyne ho nan ře mni a taľ jědžemoy do dala, ř měřtej na řčecžřwo, hdyž dyrřju taľ dolho řčehyřwacz, dalofo wot domišny, — kaľ dalofo! —

Domoj řhwalataja moje myřle nětkole řřžo! Štaľ řa'le to potom, hdyž bliřla a dalscha domišna mi i woczow, hdyž nan ho tež wrócziľ! Domoj, domoj čže ho mi taľ! —

Domoj! Štaľ řbožowny tola ja, řo tajři starschiski dom mam, jo tajřa rjana domišna moja! Šo by to tola kóždy woczzi měľ řa řjanoscze řhwojeje domišny — a řhrynež to tež, řaž nětkole mojej, řoknej řylšow druřdy by'ej! — Haj, psches řylšy řda ho mi moja rjana domišna hišcže řjeńcha hycž! — To njeby ho něčřtožkuli do něřhto druřeho řahladaľ, najmjenje do města,

hdyž ničžo druře njeje řacz řamjeń a murja, a murja a řamjeń! To řřžo tu taľ to měřtacžřu, kotrež řo nětkole bliži. Běch tu telko řřocz, ale wostacz tu nočřyl.

„Boj, Jurjo!“ wotřhnyje mje nan ře řamřřlenja. „Boj, wřmi řmachy! Dyrřimoy won!“

Čžinjy to taľ, a tuž tam řtejimoy cžalajo na cžah, i kotrymž nětko wujědu domišnje a drijědu do zuľhy.

(Bořacžowanje.)

Zyrkej a řtat.

Ši dwěmaj wězomaj řmēja ho w Šakřkej žyrřwini přřodl- řtejerjo nětkle wošebje řaběracž: i postajenjom nowych žyrřwinych dawřow a i potowčhenjom wotnajerřteho řjenješa řa řakře a žyrř- twine ležomnoscže řa tuto běžne řěto a řa dalsche řěta. Žyrřwiny dawř ma řo 15. meje a 15. novembra řběracž. Woblicžicz ma řo po dořhodnym dawřu řěta 1922; na 1000 řř. tuteho dawřa ma řa telko a telko řběracž, řaž řebi to wořadne wobileženja řadaja. Ša řrajnu žyrřej řběra ho nimo dawřa řa wořadu pschezo 10 řř. np. na 1000 řř. dořhodneho dawřa. Ši tuthym dawřom pschindžemty řařo na waschnyje domojniřteho cžaha; dawř měri ho po potrebjje kóždeje wořady a njeřtaja ho wjazh potowřchitřownje.

— Řřřřa wřřchnosč řa rowřucžowanje a řhule wořewja nowe řakřadne řařady řa nowe potowřchitřowne řarjadowanje žřřteho rowřucžowanja. W nim řřewja ho řdžěla žřřle nowe řtejniřcže. Šřabožřna dořtanje w tuthym nowym řarjadowanju wěřte a řřute řtejniřcže wořředž žřřteho wuľubľanja a rowřucžowanja. Řřaji řo tam: „Rowřucžowanje w nabořřnje ma wořředž kóždeho řchulřteho řarjadowanja nadawři dopjelnjecž, řjes kotrychž njeńdže; kóžde wuľubľanje, kotrež na to řchřož cžłotowecžne je, džřwa, řada tež, řo řa na nabořřne řřwjenje džřwa, kóždy jenotľitny řkulturny cžah móže jenož dopóřnacž we řhwojim najřnutřřnitřim řhibanju, hdyž to i nabořřinu cžiniřch.“ A dale tam cžitařch: „Řakřeje wař- noscže nabořřne rowřucžowanje runje řa nařch cžah ma, runje řa wořebite potrebjnoscže na'cheje mľodžřny, njetřřeba ho tu řakřle rowřestajecž. Šchřož by přředy wo řařadach rowřucžowanja na wřřčej řhuli přřajene, je potařalo, řaľ ma řo nabořřne rowřucžo- wanje ře wřchěm druřim rowřucžowanjom řřednocžicz. Wono ma wěřcžicz, řo řo na to, řchřož wřřche cžahow, řchřož wěčřne, řchřož to abřolutne abo njetowbmješne w žřřlym rowřucžowanju a wuľubľaju, džřwa.“ To je třežřu řřnaľ, haj runje nawopaľ, řacz w Šakřkej! —

Dženk a wóľby do němřřteho řejma. Šam je řo potřowalo, řo wjazh poliřřki nječřřinimty, řo by řěpje byřo, njeby-li řo telko poli- řřki abo „poliřřny“ cžiniľo, a we wořebitym my přřajimty, řo my řaľo nabořřne řopjenřo, řaľo ewangeliřki njedžěniľ nimamty na- dawř, „w poliřřny“ cžinicž, řaž to taľ řěľa, řo nimamty řaneje řřonřteje poliřřki wje'cž, řřřba teje řeneje, kotřaž na to džřwa, řo by řo nařch řřly řud, niž jeno něm'ki ale runje taľ řerbřki, i nutřř- řownje wobnowil, řo i nowa narodžřľ psches ř nutřřowmu móž nabořřiny. Šdyž to budže, budže tež poliřřke řřwjenje řřowřřche, budže to tež řewal řěpje. Šole je nařche řtejniřcže, kotrež wořo- binřřny řewal řaž tež tu řastupujemty. Še nam derje řřate, řo němřřte njedžěniřki a nabořřne řopjena to řřnaľ cžřnja, řamo taľ nabořřnje řaľožene, řaž „Licht u. Leben“; a runje tehodla, dokelž řo wěmty, řaľ tute řtejniřcže tajřich řopjenow, njech řewal wu- řřojne a wuberne, wotřřokřuje, je nam to pschicžřna wjazh, niž taľ cžinicž. Wjele bóle napominamty my nařchch ľubřch cžřtar- řow, řo bychu řřm řandidatam řřwój řľóř dali, wo kotrychž wjedža, řo budža nabořřinu a wěřu řastupowacz, řo njebudžewa řo bojecž, ewangeliřku žyrřej a jeje prawa řastupowacz na wřřchěch bōřach a pschecžřwo wřchěm řřonam. Šo toľe řřana ř ľěwřch

stron nječini, to drje je wschëm snate, tež tym, kotsiž na hospo-
darškim a herwał politiskim polu k tutym stronam lëwizy steja. Bëchu to tola runje te strony, kotrež tu wulku bñlu dissidentow
abo i zyrkwoje wustupjenych do bywšcheho fejma póbkachu a drje
šo pñchi tutych wólbach w tym pschemënikle njejku. Schtož potaj-
kim hwoju zyrkej lubuje, schtož je i nabožiny a schtož toho psche-
šwëdečenja, šo nam trajaza pomoz jenož psches snutskowne na-
božne wobnowjenje pschidže, tón woli mužow a žony wëry a
nabožiny. Jenu stronu tu mjenowacz, njeje možno, dofelž nam
žana strana jako tajšla tute najsnutskownije žadanja dorajnje
dofelž njesastupuje ale šo datwa pschezo wot politiskich rosmyšlen-
jow wódzicž. A bjes tutych to pschi tulkwilnych politiskich wob-
stejnoscjach w našim kraju njeidže; kóžda strana dyrbi hwoje
politiske sažady mëcz, je-li šo dyrbi jej možno bñcz, wustupowacz
a něšto wustutkowacz. — Tohodla: **džicze a woleže tajšich kan-
datow, kotsiž po wašchim mënjenju niz jeno hłowu ša politiku
maju ale tež wutrobu ša zyrkej, ale wolicž pak džicze wšchitzy,
nan a macž, džed a wowlä, bñn a džowla, wšchitzy! !**

Wschelke š bliska a š daloka.

Š wólbam je „šwjast laikow ewangelseje zyrkwoje“ (Volks-
kirchlicher Laienbund) scžehowaze žadanja festajal a wosjetiw,
šo bñchu šo politiske strony k tomu wuprajike a hwoje stejnišcžžo
šjetiwle. 1. Bjes wscheho komdženja šhulšie naležnosče dorjado-
wacz na šaložku němšjeje wustawny tak, šo maja wšchë šhule
rune prawo. — 2. Šhulam ewangelseho wërywusnacžža dospol-
nu hwovodu rošwicžža šwëščicž. — 3. Wustutkowacz, šo štaršchi
hwoje prawta we šhulšich naležnosčjach dostanu. — 4. Na to
džewacz, šo mandželstwo něšto hwojate wostanje a šo šo nast-
waze žanjencžlo šchita. — 5. Sadžewacz psches šaknje wschej
njepózcžiwosčži, tak psches šaknje wo šplajžnych šhorowčžach, wo
šorcžmarštwje a wo wojowanju pschecžiwow wschemu nječistemu
š masanym. — 6. Na šaložku wulkostatnych šaknjow postajicž
šadžady ša dželenje štata a zyrkwoje, kotrež zyrkwo šwëščža wëšte
a nakladne stejnišcžžo w žiwjenju luda. — 7. Šchitacz hwoje-
dženje zyrkwoje, wošebje Šžichi pjatl, pokutny džën a reformaziški
šwjedžen š w tych krajach, w kotrychž bëchu hacž šem wot štata
pschipošnate. 8. Šmóžnicž, šo šo pschi wschëm škufkowanju ša
šjatwne dobre mozy šchescžijanštwa hwoobodnje wuwija a wu-
škufkujä. — Šwjast laikow je šjednocženštwo wëryžach a ša zyr-
kej škufkowazych wošadnych, kotrež psches žyle kraj šaha a po
wjele tyžazach lieži — a kotremuž dyrbjalo jich hišcžže wjazh
pschistupicž. Tute žadanja wupraja š druhimi šłowami něhdže
to, šchtož je tež pod „zyrkej a štat“ rošpišane. Wjelež wëmny,
njejku na tute praschenja do žyla džiwale a wotnowile šcžehow-
štrony: šjednocžena šozialdemokratiska, — njewotwižna šozial-
demokratiska a škommunistiska strana.

Ša Boži dom we Wóšborku šbëra šo njedželu jubilate po
wšchëch wošadach zyrkwoina šollektä. Š tutej šo nam scžehowaze
pišhe: Šsnëhowny njecžel, kotryž hodownicžku 1923 w Šornjej
Šužizy šalhadžesche, je š Božim domom we Wóšborku tak šlë
mënil, šo žyle wulke šruchi blachoweho wobicžža wëže šwottorha.
Šeli šo nješmë žyly Boži dom cžěžko šchłodowacz, dyrbi šo wu-
porjedjenje hnydom štacž. Wošada, kotraž móže jenož malo
datwanja šwjescž, njemóže nětkole tuto džëlo šama šapšacžicž,
šotrež šo na 3600 hr. woblicžža, a to cžim mjenje, hdyž šo tola
pošledni hišcžže š šwonjenju šhmany šwon šfecži džën jutrow
rošpušny a hdyž je wošada nětko nišowana, šebi notwe šwonny
wobštaracz. Wona šo nadžija, šo kóždy, šž ž nišu wošadom
šnajä, tutu šollektu po móžnosčži šodpjera.

Š Budyšhinje pabyčmy 23. šaprele šobu na „šerbškej

šrijedže“. W 9 hodž. dopoldnja šo tutón džën šapocžža a njebë
ša 12 hodžin hišcžže nimo. Dopoldnja džëlachu wotrijady wo-
šebje pod wjedništowom š. prof. dr. Wuki, tola bë cžadž pschekrotki,
šo mohlšo šo něšto dokladneho wustutkowacz. Šo šrotkej psche-
štawžh šapocžža šo hłowna šhromadžšnja Macžizy Šerbškeje.
Bë jara derje wopytana wot šdžëlanych Šerbow, hubjenje pak
wot prošteho luda, tež wošebje rataššeho. To je brach a teho-
dla je nam witany namjet, šo mëla Macžiza Šerbška böle do
luda hieč, do teho luda, š šotrehoj wulhadžža a ša šotryž tu je.
Šsnadž hižo to potom na pschichodnej šhromadžšnje šala Šerb-
škeho Domu, kotraž bë šrijedu polna, pschepjeljena. — Ros-
prawny, nekrologi, pschednoschki a namjetny, to bë tak šwucženy
porjad, jeho wušbñt budže wjetšchi a šhmaršchi, hdyž budže na-
mjetam a wuradžowanjam wjazh wažnosče a cžadža a šwólai-
wošče pschipošnate. Program bë trošhku pschewohaty ša te
šrotke hodžinšti, to bë še šchodu ša pschednoschki š. šararja Ššchi-
žana-Wotrowškeho, kotryž wo štarožitnosčjach a wulkopšach šerb-
škeje Šužizy rëčesche. Čžemy tola wješeli a džakowni bñcz,
šo mamny tež mješ Šerbami jeneho, kotryž šo š tutej macžiznu,
kotraž ša štawšny našcheho luda a šraja je tak wažna, šabëra.
Madžijomnje šo, kaž bu pschilubjene, wosjetwjenje tuteho psched-
noššla šmóžni. W druhim pschednoschku rošprawjesche knješ
šhulški rada Šrawž-Samjenški wo šrozowanju a džële Šerbškeje
šudoweje rady. Woprawdžite došhñki njemóžesche pošakacz, do-
felž jednanja še šakškej wšchmočžu tajšich njewupłodžiču; a na
tym je wina š džëla našch šerbški lud šam, kotryž je pscheliwki.
W nekrologach buchu wopomnjeni wošebje šžo: šarar Ššchižan-
Šaklecžanški, šarar Šrygpaš-Woršchijški a š direktor Šrolmuš-
Šadwošški. — Šadž hižo dopoldnja, tak wohladačmy tež na
hłownej šhromadžšnje, kotraž bu nawjedowana wot knjësä ta-
čanta Ššale, lubyh hošcži še Ššlepjanškeje wošady a š Delnjeje
Šužizy w rjanej pschnej narodnej drašcže. Šwješelichmy šo
na tym a šrowimny jich tež tu. — A potom bëčmy na šerbškim
wjecžoru, kotryž nam na „ššëlerni“ š. wucjer Ššlodenš se šwojej
„Šipu“ Šancžicžanškej a še šerbškim orchestrom ša woprawdže
šerbški ščžini — a njepomnity, tež našchi Ššlepjanšžy, a
Delnjo-Sužicžanšžy. Ššlepjanšžy naš šwješelichu tež psches
šerbške narodne reje a bëchu šebi š tomu tež herzow še šerbštimi
šastrojemi šobu pschiwjedli. Škonzert je šo wubjernje radžil a
nam wutrobu šwješelil. Šchłoda jenož, šo njebë š cžadžom hišcžže
wošebje na njón pošajane. — Dodacz čžemy, šo je našch šwëry-
ny a pilny štatny bibliotekar dr. Wjazšlatw šapifš šerbškeje
šknhownje Macžizy Šerbškeje šhotowil, ša cžož šmy jemu
wšchitzy džal dolžni.

Wažne wosjetwjenja ša šerbške duchownštvo.

Šišcžže do šwojatkow čžemy w šerbškim domje potwucžže
šuršy ša šerbškich šararjow wotdžeržecž. Wo wobdželenje wšchëch
šerbškich duchownych šo naležnje prošy. Šrëny šrotčž čžemy še
šëndž pöndželu po Šubilate dopoldnja w 10 hodž. Šsobu ma šo
pschijnješčž wolojniš š papjeru. Šššba šo šapšacžži. Wo šuršach
a wobdželenju pschi ničy ma šo rošprawä na wšchmošcž šapodacz.
Na šrënim dnju čžže knješ šar. Šrosšal-Šrodžišcžžanški š nam
rëčecž. Šuršus wupjelni tež popoldnišche hodžiny.

Šistowanje.

M. w Š. ša Šubilate. — **Š. w Š.** ša Cantate (šrëd.) —
D. w M.-Š. ša Cantate (našt.) — **Š. we Š.** ša Šogate.
Wšchë džëla ša „Šombaj Šöh“ maja wutoru šrijedy w cžišcžžëni
bñcz! Redaktor.

Šamowity redaktor: šarar Šrygacz w Šošacžizach.